

Κρήτη και Κύπρος στη γεωπολιτική συγκυρία.

του Μανώλη Εγγλέζου Δεληγιαννάκη.

**ΣΤΟΥ ΔΙΓΕΝΗ ΤΑ ΖΑΛΑ, ΚΡΗΤΗ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟΣ ΣΤΗ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΓΚΥΡΙΑ.
(με αφορμή τη μοτοπορεία της Επιτροπής Μνήμης Ισαάκ-Σολωμού από τη
Θράκη ως την Κρήτη).**

Κάθε Ιούλιος πληγώνει, κάθε Ιούλιος μας θυμίζει μιαν ακόμα από τις εκκρεμότητες που έχουμε, ένα ακόμα χρέος που μας βαραίνει. Η Κύπρος, το μεγαλύτερο ελληνικό νησί, παραμένει σκλαβωμένη κι ο αγώνας του λαού μας εκεί αδικαίωτος.

Γιατί η Κύπρος συνέχισε τον 20^ο αιώνα την αντιστασιακή παράδοση του Ελληνισμού, παίρνοντας τη σκυτάλη από άλλες περιοχές, εμβληματικό παράδειγμα από τις οποίες αποτελεί η Κρήτη. Πράγματι, όλος ο 19^{ος} αιώνας αποτελεί για την Κρήτη αιώνα διαρκών επαναστάσεων, με απίστευτο πείσμα, και με τη βοήθεια εθελοντών από την Ευρώπη και τον υπόλοιπο Ελληνισμό, και από την Κύπρο. Μετά τη δημιουργία του Ελλαδικού κράτους του 1830, οι πόθοι των επαναστατών δεν καλύπτονταν πια από το «Ελευθερία ή Θάνατος». Όπως στην Κύπρο μερικές δεκαετίες αργότερα, τα μπαϊράκια των εξεγερμένων ένα αίτημα είχαν: «Ένωση ή Θάνατος».

Κι όταν η Κύπρος έκαμε το μεγαλειώδη Ενωτικό αντιαποικιακό αγώνα της, αυτόν που ενέπνευσε τα αντάρτικα όλου του κόσμου, του κουβανέζικου

συμπεριλαμβανομένου, η Κρήτη ήταν δίπλα της, με αποστολές όπλων και με ολόψυχη υποστήριξη, τον τραγούδησε δε με ριζιτικά τραγούδια, τα τελευταία που γράφτηκαν για μιαν εξέγερση του λαού μας, αφού άλλη από τότε δεν έχουμε να επιδείξουμε.

Όπως κι άλλες προσπάθειες του λαού μας, έτσι κι ο Ενωτικός αγώνας υπονομεύτηκε από τις ηγεσίες και τις ελίτ, μαζί με τους εξωτερικούς εχθρούς: Από τις συμφωνίες Ζυρίχης Λονδίνου μέχρι την απόσυρση της Μεραρχίας από τη Χούντα, κι από το προδοτικό πραξικόπημα μέχρι τη διολίσθηση στις τουρκικές θέσεις στο διάβα του χρόνου, με τις οποίες αδυνατούμε να συμπέσουμε γιατί μόλις υιοθετεί η πλευρά μας κάποια, εκείνοι ζητούν περισσότερα.

Η Κρήτη κι η Κύπρος, συνδέονται από πολύ παλιά, με πολλούς τρόπους. Ένας απ' αυτούς είναι και τα ακριτικά τραγούδια, τα οποία, εκτός από την Καπαδοκική κοιτίδα τους, αγαπήθηκαν και τραγουδήθηκαν στα δυό νησιά μας. Ο Διγενής έχει τραγουδηθεί από τα ριζιτικά τραγούδια, κι ένας από τους σκοπούς πάνω στους οποίους τραγουδιούνται αυτά, έχει το όνομά του, σκοπός του Διγενή. Συγχρόνως, ο Διγενής, σύμφωνα με την παράδοση, είναι αυτός που έδωσε το όνομά του στο σκλαβωμένο προς το παρόν Πενταδάκτυλο, αφού ακούμπησε το χέρι του στην κορφή του, για να υπερπηδήσει την οροσειρά εκδιώκοντας Σαρακηνούς. Το αποτύπωμα των δαχτύλων του, που έχει μείνει εκεί, μας θυμίζει το χρέος μας να ξαναβρούμε την αντιστασιακή μας παράδοση και να αναστρέψουμε την καθοδική σπείρα της παρακμής σε πολλαπλά επίπεδα, και στην Ελλάδα και στην Κύπρο.

Στην εξωτερική πολιτική, είδαμε ότι η αντίσταση, έστω αντανakλαστικά, στην Τουρκική επιθετικότητα, από τον Έβρο μέχρι το Αιγαίο και την οριοθέτηση Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης, δημιουργεί συμμαχίες, ανεβάζει το γόητρο του Ελληνισμού και τον καθιστά κομβικό παίχτη στην Ανατολική Μεσόγειο. Όμως, τα όποια κέρδη δεν είναι προϊόν μιας επεξεργασμένης πολιτικής απέναντι στον τουρκικό ισλαμοφασισμό· αποτελούν σπασμωδική αντίδραση στη μαξιμαλιστική πολιτική του Ερντογάν, που δεν αφήνει περιθώρια συμβιβασμού στη γονιδιακά φοβική και κατευναστική πολιτική μας. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο πρώτος προϋπολογισμός της παρούσας κυβέρνησης προέβλεπε μείωση των αμυντικών δαπανών, και αναγκάστηκε να τον αναθεωρήσει μόνο όταν βίωσε τις τουρκικές απειλές. Η στάση αυτή αφορά όλο το πολιτικό σύστημα, που αδυνατεί να συλλάβει τη γεωπολιτική πραγ-

ματικότητα και τους τουρκικούς σχεδιασμούς, φαντασιωνόμενο ότι λειτουργεί στις Βρυξέλλες κι όχι στην Ανατολική Μεσόγειο.

Στην προσπάθεια για την ανάσχεση του Τουρκικού αναθεωρητισμού, η Ελλάδα και η Κύπρος οφείλουν να λειτουργήσουν ενιαία, με πρώτο μέλημα την οριοθέτηση μεταξύ τους ΑΟΖ, που θα ακυρώσει τη Γαλάζια Πατρίδα. Κι ακόμα, σε μian Ευρωπαϊκή Ένωση όπου η αντίδραση στη Γερμανική πολιτική διογκώνεται, θα πρέπει να προσέρχονται με αποφασιστικότητα για τη διεκδίκηση των δικαιών του λαού μας. Αυτό ακόμα δε συμβαίνει, ακριβώς γιατί ο κατευνασμός εξακολουθεί να διαπερνά την πολιτική μας.

Η Ελλάδα δεν πρέπει να εγκαταλείψει την Κύπρο περιοριζόμενη μόνο στη διεκδίκηση στενά νοουμένων δικών της συμφερόντων. Εκτός του αυτόνομου ότι πρόκειται για τον ίδιο λαό, η Κύπρος είναι γεωστρατηγικά απαραίτητη στην προσπάθεια αποτροπής της τουρκικής επιθετικότητας.

Η ιστορία μας μας δείχνει το δρόμο. Απέναντι στους σύγχρονους Σαρακηνούς, πρέπει να σταθούμε αντάξιοι των Ακριτών και του Διγενή. Οι Ακρίτες, ήταν κομμάτι του λαού, μικροκτηματίες που συγκροτούσαν ένοπλα σώματα πολιτών-οπλιτών, κομμάτι μιας παράδοσης που κρατάει από την Αρχαία Ελλάδα μέχρι την Εθνική Αντίσταση και την ΕΟΚΑ. Έτσι και σήμερα, ο λαός μας, οφείλει να συγκροτήσει ένα Πατριωτικό Δημοκρατικό μέτωπο για να επιβάλει την αντιστροφή της παρακμής σε όλα τα επίπεδα, απέναντι στις ντόπιες παρασιτικές ξενόδουλες ελίτ και στον ξένο επεκτατισμό.

ΜΕ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ ΚΑΙ ΤΗ ΛΥΡΑ.

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>